

РЕШЕНИЕ

№ 445

гр. Варна, 20.03.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

РАЙОНЕН СЪД – ВАРНА, 1 СЪСТАВ, в публично заседание на шестнадесети февруари през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Ивелина Димова

при участието на секретаря Петя В. Георгиева
като разгледа докладваното от Ивелина Димова Административно
наказателно дело № 20223110202252 по описа за 2022 година

за да се произнесе, взе предвид следното:

Настоящото производство е образувано на основание чл.59 и сл. от ЗАНН.

Подадена е жалба от К. Ц. М. от с.Детелина, общ.Долни чифлик, обл.Варна, срещу Наказателно постановление № 22-0442-000235/19.05.2022г. на началник сектор в ОДМВР-Варна, Четвърто РУ-Варна, с което на лицето било наложено административно наказание глоба в размер на 200 лева, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5, пр.5 от ЗДвП за нарушение на чл.16, ал.1, т.1 от ЗДвП, както и административни наказания глоба в размер на 1000 лева и лишаване от право да управлява МПС за 12 месеца, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.174, ал.1, т.2 от ЗДвП, за нарушение на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП.

Жалбоподателят оспорва възприетата в наказателното постановление фактическа обстановка и изразява несъгласие с наложените му наказания. Счита, че в НП не са посочени всички относими за административно-наказателната му отговорност обстоятелства, с което е допуснато нарушение на чл.42, т.4 от ЗАНН и чл.57, ал.1, т.5 от с.з. Намира и че не са спазени изискванията на Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол. Моли съда да постанови решение, с което да отмени изцяло наказателното постановление. Претендира присъждане на разноски.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява. Депозира писмени становища, в които излага

допълнителни аргументи в подкрепа на жалбата.

Въззиваемата страна, редовно призована, не изпраща представител. Депозира писмени бележки, в които изразява становище за неоснователност на жалбата. Моли същата да бъде оставена без уважение, като претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение. В случай, че жалбата бъде уважена, възразява срещу размера на евентуално претендираните от жалбоподателя разноски за адвокатско възнаграждение.

Жалбата е подадена от надлежно легитимирана страна – наказаното физическо лице, в преклузивния 14-дневен срок по чл. 59, ал. 2 от ЗАНН (в редакцията при връчване на НП) и е процесуално допустима. Разгледана по същество, същата е **частично основателна**, по следните съображения:

Въз основа всички събрани по делото доказателства, съдът установи о т **фактическа страна** следното: На 25.04.2022г., след като употребил алкохол, жалбоподателят управлявал лек автомобил „Опел Астра“ с рег. № RJA14040-полски образец, по път 904 в посока с.Старо Оряхово. Същевременно срещуположно по посочения път се движел лек автомобил „БМВ Х3“ с рег. № В8477НР, управляван от св.Ж. В. Ж.. На кръстовището за гр.Долни чифлик св.Ж. се приготвил да завие наляво и спрял, за да се увери, че може да направи безопасно маневрата. В този момент автомобилът на жалбоподателя, който също пристигнал в района на кръстовището, излязъл от лентата си за движение и навлязъл в насрещното платно, в резултат на което се блъснал в управлявания от св.Ж. автомобил. По автомобилите настъпили немалки материални щети и в отговор на подаден сигнал на мястото на инцидента пристигнали свидетелите Ж. Д. Х. и З. К. Н.- служители в Четвърто РУ при ОД на МВР-Варна. Дватама разговаряли с водачите, огледали следите от произшествието и извършили проверка на обстоятелствата около настъпването му, след което преценили, че инцидентът е резултат от поведението на жалбоподателя. Последният бил изпробван за употреба на алкохол с техническо средство „Алкотест Дрегер 7510“, чиято скала отчела над 0,8 на хиляда, а именно 0,92 промила. На М. бил издаден талон за изпращане на медицинско изследване, но той заявил, че приема показанията на техническото средство. Това изявление било отразено в талона и подписано от жалбоподателя. Във връзка с тези констатации на жалбоподателя бил съставен акт за установяване на административно нарушение за това, че при управление на посочения лек автомобил е навлязъл в лентата за насрещно движение и е блъснал движещия се по нея лек автомобил „БМВ Х3“, с което е причинил ПТП с материални щети, както и за това, че управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта от 0,92 промила. Актът бил съставен в присъствието на нарушителя, бил предявен и подписан от него без възражения. Писмени такива не били депозирани и в срока по чл.44, ал.1 от ЗАНН. Въз основа на съставения акт на 19.05.2022г. било издадено и атакуваното наказателно постановление, с което на К. М. била наложена глоба в размер на 200 лева за извършено нарушение на чл.16, ал.1, т.1 от ЗДвП, както и глоба в размер на 1000 лева и лишаване от право да

управлява МПС за 12 месеца за нарушение на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП.

Изложената фактическа обстановка, която в основни линии не се оспорва от страните, съдът прие за установена въз основа събраните по делото доказателства: от разпита на свидетелите Ж. В. Ж., Ж. Д. Х. и З. К. Н., както и от приобщените по реда на чл.283 от НПК писмени доказателства.

С най-голямо значение за изясняването на делото са показанията на св.Ж., който непосредствено е възприел поведението на жалбоподателя и настъпването на произшествието. Свидетелят е категоричен, че ударът между автомобилите е настъпил в неговата лента за движение, както и че е присъствал при тестването на М. за употреба на алкохол, като последният не е отричал, че е употребил такъв. Ж. потвърждава, че изготвеният протокол за ПТП отразява правилно настъпването на произшествието. Макар и като участник в инцидента Ж. да не се явява напълно незаинтересуван и непредубеден свидетел, показанията му следва да бъдат кредитирани изцяло, тъй като се подкрепят от останалите събрани по делото доказателства и на първо място- от показанията на свидетелите Х. и Н.. Двата не извличат ползи от твърденията си и не се намират в никакви особени отношения с жалбоподателя, като няма данни изобщо да са го познавали, при което за съда не съществуват основания за съмнение в достоверността на техните показания. Макар и да нямат много конкретни спомени от случая, същите заявяват, че потвърждават констатациите си при проверката, като предоставят и информация за начина, по който изясняват причините за настъпилите произшествия. Свидетелите са разговаряли с водачите (видно от показанията на св.Ж.), извършили са оглед на превозните средства и на тяхното местоположение и са формирали обосновани изводи за механизма на произшествието, които не се опровергават от останалите доказателства по делото.

Обсъдените гласни доказателствени средства кореспондират и на приложените писмени доказателства, сред които с най-съществено значение са приобщеното копие от Протокол за ПТП (в който са отразени констатациите на проверяващите), а също и Талон за изследване (от който се установява, че използваното техническо средство е отчело концентрация на алкохол в кръвта на жалбоподателя от 0,92 промила, както и че последният е заявил, че приема тези показания).

Показанията на свидетелите се подкрепят и от приложените разпечатки на фотоснимки на двата автомобила, отразяващи обстоятелства около настъпилото произшествие. Фотоснимките не са изготвени по реда на НПК и не представляват веществени доказателствени средства по смисъла на чл.125, ал.1 от НПК. Съдебната практика обаче приема, че случайно създадените фотоснимки, видеозаписи и т.н., които отразяват или съдържат информация за обстоятелствата, включени в предмета на доказване по чл.102 от НПК, следва да се третират като веществени доказателства по смисъла на чл.109, ал.1 от НПК, тъй като представляват предмети, върху които има следи от

престъплението (в този смисъл изрично е Решение №390/02.10.2009г. по н.д. №393/09г., II н.о. на ВКС). От приложените такива по делото се установява, че видимите увреждания на превозните средства съответстват на констатациите в изготвения Констативен протокол за ПТП и потвърждават извода за достоверността на фактическите твърдения, отразени в акта.

Всички събрани по делото доказателства кореспондират помежду си, като позволяват изложената фактическа обстановка да бъде счетена за установена по несъмнен начин.

Макар и да заявява, че оспорва изложената в НП фактическа обстановка, жалбоподателят не навежда твърдения в различна насока и не сочи доказателства. Поради това декларативно изразеното от него несъгласие с наказателното постановление не разколебава фактическите изводи на съда.

При така установената фактическа обстановка съдът приема от **правна страна** следното: В настоящото производство съдът следва да извърши проверка на законността на оспореното пред него наказателно постановление, като следва да прецени правилно ли са приложени процесуалният и материалният закон, с оглед описаните в НП факти и обстоятелства, както и съответстват ли те на приложената от административнонаказващия орган санкционна норма.

При извършената цялостна **служебна проверка** с оглед задължението си по чл.314, ал.1 НПК съдът установи, че при издаването на обжалваното наказателно постановление не са допуснати съществени процесуални нарушения на нормите на ЗАНН, водещи до неговата отмяна. Съставеният АУАН и издаденото въз основа на него НП съдържат законоустановените в чл. 42 и чл. 57 от ЗАНН реквизити. Същите са издадени в предвидените за това срокове, като при връчването им не са допуснати съществени нарушения на процесуалните правила. Наказателното постановление е издадено от компетентен орган (видно от приложеното копие на Заповед № 8121з-1632/02.12.2021 г. на министъра на вътрешните работи). Описанието на нарушението е достатъчно пълно и ясно, като позволява на санкционираното лице да разбере извършването на какво деяние му е вменено и да организира адекватно защитата си. Съдът не констатира претендираната в жалбата липса на релевантни за отговорността на лицето факти в наказателното постановление. Наведените в тази насока твърдения по начало са неконкретизирани и не налагат извод за действително нарушение на изискванията по чл.42, ал.1, т.4 и чл.57, ал.1, т.5 от ЗАНН.

В депозираното на 03.01.2023г. писмено становище се привеждат доводи за нарушение на процесуалните правила, тъй като в АУАН не било указано правото на нарушителя да подаде възражения, а също и възможността да отправи предложение до наказващия орган за сключване на споразумение за приключване на административнонаказателното производство. Тези твърдения не съответстват на действителността – противно на изложеното в жалбата, в разписката за връчване на АУАН изрично са указани както възможността по чл.44, ал.1 от ЗАНН, така и правото на предложение за сключване на споразумение.

По приложението на **материалния закон** съдът установи следното:

Разпоредбата на чл.16, ал.1, т.1 от ЗДвП забранява на водачите на пътни превозни средства, на пътно платно с двупосочно движение, когато платното за движение има две пътни ленти, да навлизат и да се движат в лентата за насрещно движение освен при изпреварване или заобикаляне. Като водач на МПС по смисъла на § 6, т.25 от ДР на ЗДвП жалбоподателят е имал задължението, установено с цитираната норма. От показанията на св.Ж. и от останалите доказателства по делото се установява по несъмнен начин, че автомобилът на жалбоподателя е навлязъл в лентата за насрещно движение, където е настъпил и ударът между двете превозни средства. Няма данни по делото, а и не се твърди М. да е предприел изпреварване или заобикаляне на друго ППС или препятствие по пътя. Следователно същият е навлязъл неправомерно в лентата за насрещно движение, с което действително е нарушил забраната по чл.16, ал.1, т.1 от ЗДвП. Съдът намира обаче, че санкционната норма не е издирена правилно. Наказанието е наложено на основание чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5, пр.5 от ЗДвП, предвиждащ специално наказание за водач, който поради неспазване на правилата за изпреварване или заобикаляне причини ПТП. Задълженията, които следва да спазват водачите на моторни превозни средства при изпреварване са регламентирани в раздел IX-и от ЗДвП, а нарушената норма на чл.16, ал.1, т.1 от ЗДвП се съдържа в раздел III от с.з.- „Разположение на нерелсовите пътни превозни средства върху пътя“. Следователно в разглеждания случай водачът не е предприел нито изпреварване, нито заобикаляне по смисъла на чл. 91 от Правилника за приложението на ЗДвП, според който “заобикалянето“ е: „минаване покрай препятствие, повреди на платното за движение или

неподвижен участник в движението.“ Нарушението, извършено от М., се изразява в навлизане в насрещната лента за движение, но без да е предприел изпреварване или заобикаляне и следователно административно наказателната му отговорност не може да бъде ангажирана по реда на чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5, пр.5 от ЗДвП, предвиждаща санкция при неспазване на правилата за изпреварване или заобикаляне. В действителност водачът е нарушил правилата за използване на пътното платно. За подобни нарушения са предвидени санкции в чл.180, ал.1, т.1, пр.3 от ЗДвП, предвиждащ специално наказание за водач, който наруши правилата за използване на пътното платно, когато в резултат на нарушението е създадена непосредствена опасност за движението и в чл.183, ал.2, т.2 от ЗДвП, предвиждащ наказание за водач, който нарушава правилата за разположение на пътно превозно средство върху платното за движение. В практиката си съдилищата трайно приемат, че втората от цитираните норми е приложима, когато не е доказано наличието на конкретна непосредствена опасност за движението. Доколкото в случая такава опасност не само е възникнала, но в резултат от нея е настъпило и ПТП, административно наказателната отговорност на жалбоподателя следва да бъде ангажирана на основание чл. 180, ал.1, т.1 пр.3 от ЗДвП. В ЗДвП липсва специална норма, предвиждаща наказание в случай на причиняване на ПТП в резултат от нарушение по чл.16, ал.1, т.1 от ЗДвП и следователно санкцията следва да бъде наложена по реда на чл.180, ал.1, т.1, пр.3 от ЗДвП, като настъпването на произшествието следва да бъде отчетено като отегчаващо обстоятелство. При правилно установена фактическа обстановка и при правилна квалификация на извършеното административно нарушение, наказващия орган е приложил неправилно административно наказателната разпоредба. Според разпоредбата на чл.63, ал.7, т.1 от ЗАНН районният съд има правомощие да измени наказателното постановление и да преквалифицира описаното в наказателното постановление изпълнително деяние, когато се налага да приложи закон за същото, еднакво или по-леко наказуемо нарушение, без съществено изменение на обстоятелствата на нарушението. Поради това и доколкото в случая не са налице никакви нови фактически положения, с които жалбоподателят да не е бил запознат, съдът намира, че следва да измени НП в тази му част, като наложи наказание на основание чл.180, ал.1, т.1, пр.3 от ЗДвП за нарушението по чл.16, ал.1, т.1 от ЗДвП. Доколкото

както беше изтъкнато, в резултат от нарушението не само е създадена опасност за останалите участници в движението, но е възникнало и ПТП, наказанието следва да бъде определено над минималния размер, като съдът счита за справедливо същото да е в размер на 100 лева.

На следващо място, разпоредбата на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДП установява забрана за водачите на ППС да управляват такова с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 на хиляда и/или след употреба на наркотични вещества или техни аналози. От своя страна чл.174, ал.1, т.2 от с.з. предвижда специални наказания за водач, който управлява МПС с концентрация на алкохол в кръвта си над 0,8 на хиляда до 1,2 на хиляда включително, установена с медицинско и химическо изследване и/или с техническо средство, определящо концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишвания въздух. Предвид показанията на свидетелите Ж. и Н. и с оглед приложения по делото талон за изследване съдът приема за безспорно установено, че на посочените в наказателното постановление дата и място жалбоподателят е управлявал лек автомобил, след употреба на алкохол. Съдът счита за установено също, че концентрацията на алкохол в кръвта на нарушителя е била между 0,8 на хиляда и 1,2 на хиляда, а именно- 0,92 промила, тъй като това обстоятелство е било изяснено по надлежния за това ред- с техническо средство, визирано в чл.174, ал.1 от ЗДвП.

Неоснователни са възраженията, изложени в жалбата, за несъобразяване с нормата на чл.781 от Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол, тъй като в НП не е посочено дали е отразена максимално допустимата грешка. Редът, по който се установява концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на моторни превозни средства, е регламентиран в издадената на основание чл. 174, ал. 4 от ЗДвП, от министъра на здравеопазването, министъра на вътрешните работи и министъра на правосъдието, Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози (обн. ДВ бр. 61 от 2017 г., в сила от 29.09.2017 г.). Съгласно чл. 1, ал. 3 и ал. 4 от Наредбата, концентрацията на алкохол в кръвта се установява чрез използване съответно на технически средства, тестове, медицински, химически или химико-токсикологични изследвания, като техническите средства, с които се установява концентрацията на алкохол в кръвта, се определят със заповед на министъра на вътрешните работи, след като бъдат одобрени по реда на Закона за измерванията. В чл. 3, ал. 1, предл. първо от Наредбата е предвидено, че при извършване на проверка на място от контролните органи, концентрацията на алкохол в кръвта се установява с техническо средство, а в чл. 3а (Нов – ДВ бр. 81 от 2018 г.)- че установяването на концентрацията на алкохол в кръвта се извършва с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен

анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване, **когато**: 1. лицето откаже извършване на проверка с техническо средство или тест; 2. лицето не приема показанията на техническото средство или теста; 3. физическото състояние на лицето не позволява извършване на проверка с техническо средство или тест. По силата на чл. 6, ал. 9 от Наредбата концентрацията на алкохол в кръвта се установява въз основа на показанията на техническото средство за установяване концентрацията на алкохол в кръвта в случаите на отказ на лицето да подпише или да получи талона за изследване, при неявяване в определения срок на посоченото място или при отказ за изследване с доказателствен анализатор и/или за даване на проби за изследване.

Следва да се отбележи, че изискване за приспадане на максимално допустима грешка е въведено в чл. 16, ал. 5 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. за условията и реда за използване на автоматизирани технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата, според който при съставяне на акт за установяване на административно нарушение за превишена скорост, издаване на наказателно постановление, или издаване на електронен фиш за установено нарушение за превишена скорост, от измерената от АТСС скорост следва да се приспада максимално допустимата грешка за съответния тип АТСС, посочена в чл. 755 от Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол. За установяване концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС обаче е въведен специален ред, съдържащ се в приложимата в случая Наредба № 1 от 19.07.2017 г., в която няма подобно изискване. Поради това в практиката си съдилищата трайно приемат, че поради липса на нормативно правило, налагащо извършването на корекция на отчетения от техническото средство резултат съобразно възможни допустими грешки, разпоредбата на чл. 774 от Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол е неприложима при установяването на нарушения на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДвП. В тази насока са изрично например Решение № 1740 от 20.12.2022 г. на АдмС - Варна по к. а. н. д. № 2568/2022 г., Решение № 110 от 16.02.2023 г. на АдмС - Хасково по к. а. н. д. № 1177/2022 г. и др. Според първото от посочените решения административнонаказващия орган няма задължение (а и право, по аргумент от чл. 6, ал. 9 от Наредба № 1 от 19.07.2017 г.), да прилага разпоредбите от Наредбата за средствата за измерване, които подлежат на метрологичен контрол, касаещи максимално допустима грешка. Във второто от цитираните решения се изтъква, че при тази нормативна уредба няма основание нито актосъставителят, нито наказващият орган, да извършват корекция в резултатите с оглед възможностите за допустима грешка при отчитането им. За случаите, в които провереното лице не приема показанията на техническото средство, Наредба № 1 от 19.07.2017 г. предвижда установяването на стойностите да бъде извършено с медицинско и химическо лабораторно изследване.

Изложените становища се споделят изцяло и от настоящия състав. В

разглежданият случай водачът е подписал издадения му Талон за изследване с вписан резултат от пробата с техническото средство, като изрично и писмено е заявил, че приема този резултат. Поради това не са били налице основанията по чл.3а от Наредба № 1 от 19.07.2017 г. за извършване на изследване с доказателствен анализатор, показващ концентрацията на алкохол в кръвта чрез измерването му в издишания въздух и отчитащ съдържанието на алкохол в горните дихателни пътища (доказателствен анализатор), или с медицинско и химическо лабораторно изследване. При това положение резултатът следва да се приеме за безспорно установен, като следва да се приеме, че М. действително е управлявал процесния автомобил с посочената в НП концентрация на алкохол в кръвта. По изложените съображения не може да се счете и че е налице претендираното в депозираното писмено становище нарушение на чл.10, ал.1 от Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г., тъй като, както беше посочено, редът за установяване концентрацията на алкохол в кръвта на водачите на МПС е този, предвиден в Наредба № 1 от 19.07.2017 г., а не в друг нормативен акт.

С оглед гореизложеното съдът приема, че с деянието си жалбоподателят действително е нарушил виновно разпоредбата на чл.5, ал.3, т.1 от ЗДП, което законосъобразно е обусловило санкционирането му с атакуваното наказателно постановление. Предвид констатираното количество алкохол в кръвта на нарушителя наказващият орган правилно е издирил приложимата санкционна норма и е наложил наказания в предвидения в чл.174, ал.1, т.2 от ЗДвП фиксиран размер, при което липсва възможност за по-нататъшна индивидуализация.

Предвид изложеното наказателното постановление в тази му част следва да бъде потвърдено изцяло.

Предвид забраната по чл.189з от ЗДвП, не следва да се обсъжда приложението на чл.28 от ЗАНН.

С оглед направеното от пълномощника на въззиваемата страна съответно искане, на основание чл. 63, ал. 3 от ЗАНН, вр. чл. 143, ал.4 от АПК, вр. чл. 144 от АПК вр.чл. 78, ал.8 от ГПК на ОД на МВР- Варна следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение, в размер определен в чл. 37 от Закона за правната помощ, съгласно препращащата разпоредба на чл. 63, ал. 5 от ЗАНН. Съгласно чл. 37, ал. 1 от ЗПП заплащането на правната помощ е съобразно вида и количеството на извършената дейност и се определя в наредба на Министерския съвет по предложение на НБПП. За защита по дела по ЗАНН чл. 27е от Наредбата за заплащане на правната помощ предвижда възнаграждение в размер от 80 до 120 лева. Според разпоредбата на чл.78, ал.8 от ГПК размерът на юрисконсултското възнаграждение се определя от съда. В случая производството по делото е протекло в четири съдебни заседания, в които юрисконсултът не е участвал лично, а единствено е представил писмени бележки. Същевременно случаят не се отличава с фактическа или правна сложност, поради което съдът намира, че следва да се

присъди възнаграждение в размер на предвидения в закона минимум от 80 лева. Като съобрази размера на оставената без уважение част на жалбата (1100 лв., доколкото това е общият размер на потвърдените санкции) съдът намира, че на въззиваемата страна следва да бъде присъдено юрисконсултско възнаграждение в размер на 73,33 лв., като посочената сума следва да бъде заплатена от жалбоподателя в полза на ОД на МВР Варна.

Независимо от изхода на делото на жалбоподателя не следва да се присъждат деловодни разноски, предвид липсата на данни такива да са били направени.

Предвид всичко изложено и на основание чл.63 ал.1 от ЗАНН съдът

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ Наказателно постановление № 22-0442-000235/19.05.2022г. на началник сектор в ОДМВР-Варна, Четвърто РУ-Варна, в частта, с която на К. Ц. М. от с.Детелина, общ.Долни чифлик, обл.Варна, ЕГН:*****, на основание чл.53 от ЗАНН и чл.179, ал.2, вр. ал.1, т.5, пр.5 от ЗДвП, е наложено административно наказание “глоба” в размер на 200.00 лева за нарушение на чл.16, ал.1, т.1 от ЗДвП, **като** на К. Ц. М. от с.Детелина, общ.Долни чифлик, обл.Варна, ЕГН:*****, се налага административното наказание „глоба“ в размер на **100.00** лева, на основание чл.53 от ЗАНН и **чл.180, ал.1, т.1, пр.3 от ЗДвП**, за нарушение на чл.16, ал.1, т.1 от ЗДвП.

ПОТВЪРЖДАВА изцяло Наказателно постановление № 22-0442-000235/19.05.2022г. на началник сектор в ОДМВР-Варна, Четвърто РУ-Варна в останалата му част, като **законосъобразно**.

ОСЪЖДА К. Ц. М. от с.Детелина, общ.Долни чифлик, обл.Варна, ЕГН:***** да заплати на ОД на МВР-Варна сумата от 73,33 лева /седемдесет и три лева и тридесет и три ст./, представляваща юрисконсултско възнаграждение.

Решението подлежи на касационно обжалване в 14-дневен срок от получаване на съобщението за изготвянето му пред Административен съд – Варна.

След влизане в сила на съдебното решение, АНП да се върне на наказващия орган по компетентност.

Съдия при Районен съд – Варна: _____